

1 Sygn. akt I C 1669/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2019 r.

1 Sąd Rejonowy w Tczewie Wydział I Cywilny

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Dorota Słowik

Protokolant sekretarz sądowy Dagmara Wróbel

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2019. w T.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

przeciwko A. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej A. W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 2.482,20 zł. (dwa tysiące czterysta osiemdziesiąt dwa złote dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 listopada 2018 r. do dnia 12 marca 2019 r.,
2. zasądzoną w punkcie 1. kwotę roszczenia głównego rozkłada na 25 rat, 24 pierwsze w kwotach po 100 zł (sto złotych), ostatnia 25. w kwocie 82,20 zł (osiemdziesiąt dwa złote dwadzieścia groszy), płatnych w terminach miesięcznych, do końca każdego miesiąca, poczynając od miesiąca, w którym uprawomocni się niniejszy wyrok, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek opóźnienia w terminie płatności każdej raty,
3. odstępuje od obciążania pozwanej kosztami procesu.

Sygnatura akt I C 1669/18

UZASADNIENIE

Powód E. wniósł pozew przeciwko A. W. o zapłatę kwoty 2.482,20 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów sądowych według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana zobowiązała się poprzez podpisanie weksła do zapłaty w terminie do 19 października 2018 r. kwoty 2.482,20 zł.

Na dalszym etapie postępowania powód wskazał, że wypowiedział pozwanej umowę pożyczki oraz w dniu 12 października 2018 r. w związku z brakiem terminowej spłaty dwóch rat pożyczki wezwał zobowiązaną do wykupu weksła. Pozwany zaznaczył, że pozwana zobowiązana była do zapłaty kwoty 3.300 zł, na którą składają się:

- 2 2.000 zł- tytułem wypłaconego kapitału pożyczki;
- 3 200 zł- tytułem oprocentowania pożyczki;
- 4 500 zł- tytułem prowizji za udzielenie pożyczki;

5 600 zł- tytułem prowizji za zarządzanie pożyczką.

Jednocześnie pożyczkodawca zaznaczył, że A. W. dokonała jedynie 3 wpłat

na poczet spłaty umowy pożyczki, tj:

6 275 zł- w dniu 15 czerwca 2018 r.;

7 275 zł- w dniu 25 lipca 2018 r.;

8 275 zł- w dniu 23 sierpnia 2018 r.

Powód wskazał, że na dochodzoną pozwem kwotę roszczenia składa się kwota 2.475 zł z tytułu zaległości rat pożyczki oraz 7,20 zł z tytułu odsetek umownych za opóźnienie w wysokości 14%.

Na rozprawie w dniu 12 marca 2019 r. pozwana przyznała, że zawierała umowę pożyczki z powodem z przeznaczeniem środków pieniężnych dla córki. A. W. wskazała, że córka miała dokonać spłaty zobowiązania, jednakże nie wywiązała się z tego.

Pozwana wnosząc o rozłożenie świadczenia na raty podniosła, że od roku jest wdową, sama prowadzi gospodarstwo domowe, uzyskuje dochód z tytułu renty w kwocie 1.772 zł, choruje na nadciśnienie, serce i kręgosłup, ponadto przeprowadzono u niej zabieg usunięcia zaćmy i operację kolana. A. W. wskazała, że na zobowiązania i stałe wydatki składają się m.in.: koszty zakupu leków- 100-120 zł, czynsz- 500 zł, media- 150 zł oraz raty związane z przeprowadzonym remontem- 766 zł. Pozwana zaznaczyła, że byłaby zdolna uiszczać raty w kwocie 100 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 maja 2018 r. A. W. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. umowę pożyczki nr (...). W zawartej przez pozwaną umowie kwotę udzielonej pożyczki określono na 2.000 zł, zaś całkowitą kwotę do zapłaty na 3.300 zł. Zobowiązanie rozłożono na 12 miesięcznych rat w kwotach po 275 zł, począwszy od dnia 10 czerwca 2018 r. do 10 maja 2019 r.

W umowie zaznaczono, że na całkowitą kwotę do spłaty składają się:

9 kwota wypłaconego kapitału- 2.000 zł;

10 oprocentowanie pożyczki w całym okresie kredytowania- 200 zł;

11 prowizja za udzielenie pożyczki- 500 zł;

12 prowizja za zarządzanie pożyczką przez pożyczkodawcę przez cały czas trwania pożyczki- 600 zł.

Stopę oprocentowania na dzień sporządzenia umowy określono na 10% i wynosi dwukrotność wysokości odsetek ustawowych i zmienia się wraz z nią. Treścią zawartej umowy strony ustaliły także, że zabezpieczeniem spłaty pożyczki będzie weksel własny in blanco nie na zlecenie. W dacie zawarcia umowy pożyczki, A. W. podpisała deklarację wekslową na zabezpieczenie zwrotu przedmiotowej pożyczki oraz weksel in blanco. Pozwana nie wywiązała się z całości zobowiązania, regulując jedynie część zadłużenia.

(dowód: umowa pożyczki nr (...)- k. 30-31, harmonogram spłat pożyczki nr UM- (...) z dnia 10 maja 2018 r.- k. 32, formularz informacyjny dotyczący pożyczki pieniężnej udzielanej przez (...) Sp. z o.o.- k. 28-29, weksel- k. 6, potwierdzenie realizacji przekazu pieniężnego- k. 33, deklaracja wekslowa- k. 34, zeznania pozwanej A. W. z dnia 12 marca 2019 r- przedział czasowy 00:06:48-00:13:23)

W dniu 12 października 2018 r. skierowano do pozwanej wypowiedzenie umowy pożyczki oraz wezwanie do wykupu weksla z dnia 10 maja 2018 r. opiewającego na kwotę 2.482,20 zł w terminie do 19 października 2018 r.

(dowód: wezwanie do wykupu weksla- k. 7, wypowiedzenie umowy pożyczki- k. 35, potwierdzenie nadania przesyłki- k. 36)

A. W. ma 72 lata, od roku jest wdową i samodzielnie prowadzi gospodarstwo domowe. Pozwana kwotę uzyskaną z tytułu przedmiotowej pożyczki przekazała córce, która dokonała jedynie częściowej spłaty zobowiązania zaciągniętego przez A. W.. Dochód pozwanej stanowi renta w kwocie 1.772 zł. Z powyższej kwoty A. W. pokrywa koszt zakupu leków w kwocie 100-120 zł, opłatę za czynsz- 500 zł, rachunki za media- 150 zł oraz raty z tytułu zobowiązań dot. remontu- 766 zł. A. W. choruje na nadciśnienie, serce oraz schorzenia kręgosłupa, porusza się o kulach. W stosunku do pozwanej przeprowadzono zabieg usunięcia zaćmy oraz operację kolana.

(dowód: zeznania pozwanej A. W. z dnia 12 marca 2019 r. - przedział czasowy 00:06:48-00:13:23)

Sąd rozważył co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, których prawdziwości ani autentyczności nie zakwestionowała żadna ze stron i jako takie Sąd uznał za miarodajne. Nadto ustalenia w sprawie oparto o zeznania pozwanej A. W., które Sąd uznał za wiarygodne i mogące stanowić pełnowartościowy materiał dowodowy, bowiem były one spontaniczne, konsekwentne i zbieżne ze zgromadzonymi dowodami. Pozwana wskazała, że zawarła z powodem umowę i podpisała weksel in blanco jednocześnie przyznając, że nie wywiązała się w pełni z przyjętego zobowiązania pieniężnego.

Art. 720 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Umowa pożyczki zobowiązuje zatem pożyczkodawcę do przeniesienia własności przedmiotu pożyczki na pożyczkobiorcę. Samo wydanie przedmiotu pożyczki może nastąpić w dowolny sposób, byle pożyczkobiorca miał możliwość swobodnego dysponowania czy to pieniędzmi, czy rzeczami będącymi przedmiotem umowy. Odwrotność opisywanej sytuacji występuje przy zwrocie pożyczki. Pożyczkobiorca po upływie określonego terminu jest zobowiązany zwrócić pożyczkodawcy otrzymane pieniądze/ rzeczy, przy czym nie muszą to być te same pieniądze i te same rzeczy, o ile są zwracane w tej samej ilości i jakości. W braku odmiennego zastrzeżenia w odniesieniu do tych umów pożyczki, których przedmiotem są pieniądze, należy postępować stosownie do wymagań określonych zasadą nominalizmu (zob. szerz. Z. Gwałik, Komentarz do artykułu 720 Kodeksu cywilnego [w:] A. Kidyba, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część szczególna, LEX 2010).

Art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U.2016.160 j.t.) stanowi, że jeżeli weksel, niepełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, publ. OSNC 1997 nr 6-7 poz. 76). Jest to wyrazem zasady, że to strony powinny

być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to one dysponują przedmiotem postępowania m. in. poprzez powoływanie i przedstawianie sądowi wybranych przez siebie dowodów.

Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nie udowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak m. in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 kwietnia 1975 r., sygn. akt III CRN 26/75, niepublikowanym – źródło L..pl nr (...)).

Powód w trakcie toczącego się postępowania wykazał fakt zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki oraz podpisania deklaracji wekslowej i weksla in blanco. Sąd wobec przedstawionego wypełnionego weksla in blanco uznał, że powód jest uprawniony do dochodzenia przedmiotowego roszczenia.

Pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia z powodem przedmiotowej umowy pożyczki i podpisania weksla in blanco, ani nie podnosiła, iż został on wypełniony niezgodnie z deklaracją, tym samym należy uznać, że pozwana była zobowiązana do jej spłaty zgodnie z niebudzącym wątpliwości sądu wypełnionym wekslem i zawartą umową pożyczki oraz podpisaną deklaracją wekslową.

Dla zabezpieczenia należności pożyczkowej na podstawie art. 103 w zw. z art. 10 Ustawy prawo wekslowe wystawiono weksel in blanco, w którym zawarto bezwarunkowe przyrzeczenie zapłaty nieoznaczonej sumy pieniężnej na rzecz pożyczkodawcy. Weksel ten miał zostać uzupełniony przez posiadacza zgodnie z zawartym porozumieniem. Ponieważ pożyczkobiorczyni nie wywiązała się z zawartej między stronami umowy pożyczki, powód- posiadacz weksla zdecydował się na jego wypełnienie i przedstawienie wystawcy do wykupienia. Wypełnienie weksla podpisanego przez wystawcę rodzi u wystawcy pełną odpowiedzialność za roszczenie nim stwierdzone. Wystawca weksla własnego odpowiada w takim przypadku w charakterze dłużnika głównego. Tak zatem żądanie główne pozwu zasługiwało w pełni na uwzględnienie.

Art. 481 § 1 k.c. przewiduje natomiast, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W ocenie Sądu, umowa pożyczki pieniężnej nr (...) została zawarta skutecznie i obowiązuje każdą ze stron. Pozwana nie kwestionowała zawarcia z powodem przedmiotowej umowy pożyczki. Sąd uznał, że powód w sposób właściwy i wyczerpujący wykazał zasadność dochodzonego przez siebie roszczenia, wskazując jednocześnie na podpisany przez pozwaną weksel in blanco. Pozwana nie wywiązała się w pełni ze swojego zobowiązania wynikającego z zawartej umowy pożyczki i nie dokonała wykupienia weksla. Oznacza to, że powód miał prawo żądać od pozwanej odsetek za czas opóźnienia, czego domagał się w treści pozwu.

Podsumowując należy stwierdzić, że powód należycie wykazał fakt istnienia zobowiązania pozwanego, jego wysokość, wymagalność, a także swoją legitymację procesową. Tak zatem, na podstawie wyżej powołanych przepisów prawa, Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym orzeczenia.

W trakcie toczącego się procesu A. W. z uwagi na swoją trudną sytuację majątkową i zdrowotną wносиła o rozłożenie zobowiązania na raty.

Sąd mając na uwadze trudną sytuację majątkową i zdrowotną pozwanej, w oparciu o art. 320 k.p.c., w świetle którego w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, zasądzoną w pkt 1 wyroku kwotę rozłożył na 25 miesięcznych rat, z czego pierwsze 24 raty określono na kwoty po 100 zł, zaś ostatnią na kwotę 82,20 zł.

Przepis art. 320 k.p.c. wprowadza szczególną zasadę wyrokowania dotyczącą przedmiotu orzekania, dając Sądowi możliwość wydania orzeczenia zasądzającego roszczenie powoda z uwzględnieniem interesów pozwanego w zakresie

czasu wykonania wyroku. Jest to tak zwane moratorium sędziowskie. Powyższa instytucja uprawnia Sąd do modyfikowania treści łączącego strony stosunku cywilnoprawnego, dlatego też powinna być ona stosowana w sposób ostrożny i z uwzględnieniem wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu powoda. Modyfikacja ta przejawia się w przesunięciu terminu płatności określonych części świadczenia oraz ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 r. - III PZP 11/70).

Ustanowiona w art. 320 k.p.c. norma ma charakter wyjątkowy i może być zastosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Wynika to z faktu, iż dopuszcza ona znaczną ingerencję sądu w stosunek cywilnoprawny stron procesu. Rozkładając zasądzone świadczenie na raty, sąd wkracza bowiem w dziedzinę prawa materialnego i w ten sposób modyfikuje treści łączącego strony stosunku, w inny sposób, niż określa to treść tego stosunku. Ustawa nie precyzuje pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, lecz przyjmuje się, że wypadek szczególnie uzasadniony zachodzi między innymi, gdy ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzonych świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Wymieniona przesłanka jest spełniona jedynie wtedy, gdy w chwili wyrokowania są podstawy do przyjęcia, że ze względu na sytuację majątkową i rodzinną dłużnika oraz szczególny charakter sprawy, wyrok zasądający całe świadczenie stanowiłby tytuł egzekucyjny bez szans na realizację. Prowadzenie egzekucji w tym zakresie narażałoby tylko wierzyciela na nieefektywne wydatki egzekucyjne, a dłużnika i osoby pozostające na jego utrzymaniu na utratę podstaw egzystencji. Takie bezskuteczne czynności egzekucyjne byłyby tymczasem szkodliwe społecznie i podważałyby sens prowadzenia procesu. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 8 lutego 2017r., sygn. akt I ACa 923/16)

Wymagane dla rozłożenia zasądzonych świadczenia szczególnie uzasadnione wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzonych świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (A. Jakubecki, Komentarz do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego [w:] H. Dolecki, T. Wiśniewski (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366, LEX 2013; P. Telenga, Komentarz aktualizowany do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego [w:] A. Jakubecki (red.), Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego, LEX 2014).

W ocenie Sądu właśnie zasady współżycia społecznego przemawiają za tym, aby w stosunku do pozwanej zastosować instytucję przewidzianą w art. 320 k.p.c. Świadczą o tym takie okoliczności jak to, że pozwana jest osobą starszą, schorowaną i samotnie prowadzącą gospodarstwo domowe. A. W. utrzymuje się jedynie renty wynoszącej 1.772 zł, z której dokonuje m.in.: zakupu leków, opłat za mieszkanie oraz spłaty innych zobowiązań pożyczkowych. W ocenie Sądu dochody pozwanej są na tyle niskie, że uniemożliwiają zgromadzenie większej sumy z przeznaczeniem na spłatę zadłużenia. Jednocześnie podkreślenia wymaga fakt, że ze względu na wiek i stan zdrowia, A. W. nie posiada żadnych możliwości podjęcia zatrudnienia w jakiegokolwiek formie. Pozwana zmaga się z chorobami kardiologicznymi, uskarża się na ból kręgosłupa, porusza się o kulach, nadto jest po przebyciu zabiegu usunięcia zaćmy i operacji kolana. Poza wyżej wskazanymi okolicznościami zaznaczenia wymaga także fakt, iż pozwana nie kwestionowała zasadności wysuniętego przez powoda roszczenia, nie podnosiła zarzutów oraz nie wносиła o przeprowadzenie dowodów, które mogłyby powodować przedłużenie postępowania, co w rezultacie powodowało brak konieczności podejmowania przez pełnomocnika powoda dodatkowych czynności oraz doprowadziło do szybkiego zakończenia procesu. Wyżej wskazana ekonomika procesu bez wątpienia wpłynęła na niewystąpienie wysokich kosztów procesu.

Skoro ustawodawca daje Sądowi możliwość rozłożenia na raty zasądzonych świadczenia, to jedynym kryterium zastosowania tej instytucji jest wystąpienie „szczególnie uzasadnionego wypadku”, a z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Uwzględniając interes powoda, wysokość dochodów pozwanej oraz ponoszone przez nią koszty utrzymania i leczenia, Sąd ustalił wysokość rat i ich ilość na takim poziomie, który daje powodowi realną możliwość otrzymania zwrotu należnych kwot z tytułu zaciągniętego zobowiązania – bez konieczności wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty miało ten skutek, że powodowi nie przysługiwały odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (por.

uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970r. III PZP 11/70, OSNC 1971/4/61, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2006r. III CZP 126/06, OSNC 2007/10/147), dlatego też odsetki od należnych kwot zostały określone do dnia wyroku.

W punkcie 3. wyroku orzeczono o odstąpieniu od obciążania pozwanej kosztami procesu. Art. 102 k.p.c. zawiera wyjątek od reguły wypowiedzianej w art. 98 § 1 k.p.c. Przepis ten, realizujący zasadę słuszności, stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Pozostawia on sądowi orzekającemu swobodę oceny co do tego, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nieobciążania jej kosztami procesu. Do kręgu „wypadków szczególnie uzasadnionych” należą zarówno okoliczności związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Do pierwszych zaliczane są sytuacje wynikające z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń, przedawnienie, prekluzja. Drugie natomiast wyznacza sytuacja majątkowa i życiowa strony, z tym zastrzeżeniem, że niewystarczające jest powoływanie się jedynie na trudną sytuację majątkową, nawet jeśli była podstawą zwolnienia od kosztów sądowych i ustanowienia pełnomocnika z urzędu. Całokształt okoliczności, które mogłyby uzasadniać zastosowanie tego wyjątku, powinien być oceniony z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2012 r., Sygn. akt III CZ 67/12).

Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie zasadnym jest odstąpienie od obciążania pozwanej kosztami procesu z uwagi na zarówno trudną sytuację materialną A. W., jak i zachowanie pozwanej, przyczyniające się do sprawnego prowadzenia postępowania. Sąd mając na uwadze całokształt okoliczności, które także stały u podstawy rozłożenia zobowiązania na raty, uznał iż niezasadnym byłoby obciążanie powódki kosztami procesu.